

Redactioneel

Een column geschreven door één van onze redactieleden of leden van de adviescommissie. Over een onderwerp dat

hen bezighoudt, over een ervaring die ze met u willen delen. Dat vraagt om uw reactie!

Frank van der Mijl

VAN ZEKER NAAR FLEXIBEL EN WEER TERUG?

REDACTIONEEL

Er is iets geks aan de hand met loopbanen. Vroeger – toen alles beter was – kon je trots zijn als je je zilveren jubileum haalde bij Philips, Unilever, de PTT, of de NS. Je had stabiliteit, zekerheid en bestaansrecht opgebouwd, en je gezin van (meestal) vrouw en (vaak) vijf à tien kinderen wachtte dagelijks geduldig tot je om 17.15 uur aan tafel aanschoof. Samen bouwde je óp je geloof en áán een huisje met mooie spulletjes.

Mocht het u zijn ontgaan: we hebben het over de oertijd, die minstens tien jaar geleden ophield. (Mijn kinderen willen, begripvol als ze zijn na het uitdelen van chips en cola, de grens wel eens oprekken naar 15 jaar – u weet wel: de voor hen onvoorstelbare tijd zonder pc – maar langer zit er meestal niet in.) Nu zijn we trots als we om de paar jaar van baan verwisselen, worden we gelukkig van de flexibiliteit op de arbeidsmarkt, en zijn verzilverde jubilarissen hopeloos gedateerd. Leven in zekerheid, dat is passé. Bovendien: we gaan niet meer voor het salaris, maar voor onze passie.

Grappig genoeg was ikzelf onbewust uiterst flexibel toen mijn leven nog niet werd verrijkt met partner(s), kinderen en een hypotheek. Een wereldvent was ik, werk en liefde zoekend aan deze en gene zijde van moeder aarde. Dat dit niet altijd goed lukte omdat ik later bij de Nix-generatie bleek te horen en dus tot een soort van misplaatst maatschappelijke flexibiliteit werd gedwongen, begreep ik toen nog niet, en ach, wat leek ik gelukkig. Maar net nu ik die flexibele instelling nodig heb om hip te blijven, neig ik ernaar mijn eigen oertijd te creëren. Ik werk immers al meer dan vijf jaar bij dezelfde werkgever (brons!).

Hoe is dat bij u? Bent u een flexwerker, en zo ja, maakt dat u gelukkig? Of bent u (waarschijnlijk stiekem) blijven

steken in ouderwets denken over loopbanen, in plaats van mee te helpen bouwen aan een postmoderne samenleving?

Als loopbaancoach merk ik hoeveel mensen moeite hebben de geneugten te ontdekken van afgenomen zekerheden en afgedwongen flexibiliteit. Als opleider aan onze Beroepsopleiding tot Loopbaanadviseur valt me op hoe studenten worstelen met hun adviesbehoefte naar cliënten: bouwen aan een *steady going* loopbaan of aan een gevarieerde en onvoorspelbaar eindigende carrière? Trouwens, wij professionals hebben het extra moeilijk, want adviseren mag ook niet meer – de cliënt blijkt (waar zijn de wetenschappelijke bewijzen?) het van binnen allemaal zelf te weten. Zelfsturing heet dat.

Ik bedoel maar: onze visie op het verloop van en de begeleiding bij loopbanen is onvoorstelbaar trendgevoelig. Kunt u zich voorstellen dat u over 25 jaar weer trots bent op een gouden jubileum (langer doorwerken maakt goud straks mogelijk!), of dat we onze cliënten weer ouderwets mogen adviseren omdat de wetenschap geen bewijzen kon leveren en zelfsturing een loze kreet bleek? Nee toch zeker?

Toch is het wel zinvol om eens stil te staan bij die trend- en haussegevoeligheid van ons vak. Dat maakt dat je makkelijker los kunt komen van de tijdgeest en vrijer kunt worden in je begeleiding. Diezelfde tijd zal ons leren of flexibiliteit inderdaad de toekomst had, of dat we allemaal zijn teruggekeerd naar zekerheid en gouden jubilea.

Frank van der Mijl is als manager professionalisering bij Adviesbureau Hoogendijk inhoudelijk verantwoordelijk voor opleidingsprogramma's. Tevens is hij opleider, supervisor en coach.
www.adviesbureauhoogendijk.nl